УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897. № 4(102) Квітень 2001

ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР", ЯКІ ПОПОВНЯТЬ ВАШІ КНИЖКОВІ ПОЛИЦІ:

о.Андрій Шагала, ЧСВВ. **Часу небагато. Науки реколекційні... І не тільки.** – *160 с., ілюстр.*

Цей священик Василіянського Чину був талановитим проповідником, який залишив по собі добру пам'ять у духовенства і вірних нашої Церкви та писемну спадщину. Його перша книга проповідей "Родитися з висот" вийшла друком у 1999 році і зацікавила широке коло читачів. Цей другий збірник духовних наук є останнім "словом дару" бл.п.о.Андрія, підсумком його душпастирської праці і мовби зверненням з порогу вічності до нас. Книга "Часу небагато" складається з "Наук реколекційних" і "Проповідей", де заторкнуто широкий спектр тем духовного життя християнина – що таке повернення до Бога, наслідки гріха, витривалість, тощо. Також є у книзі промови, виголошені автором з різних нагод – празників, при відкритті василіянських церков в Україні, та ін.

Пропоноване видання містить вклейку з кольоровими ілюстраціями, які висвітлюють монаше служіння бл.п.о.Андрія. На звороті прочитаємо його заклик, адресований читачеві: "Спішися, бо часу маєш небагато...".

о.Петро Герилюк-Купчинський. **Вірю в Бога**. – *320 с.*

Пропонована книга містить цикл проповідей про віру в Бога. Десять заповідей Божих, шанування своєї релігії, визнання Символу віри – це основні теми, які висвітлює автор на основі проповідей єпископа, ректора Католицького університету у м.Будапешті д-ра Тігамера Тота.

Добра новина. Новий Завіт. – *212 с.*

Це видання є своєрідним синтезом чотирьох Євангелій і Діянь святих апостолів. Тут слова й діла Ісуса Христа подаються на основі всіх чотирьох Євангелій так, що читач знайде їхній зміст наче в одній.

Готуються до друку:

Література з нагоди приїзду Святійшого Отця до України

З серії "Духовна спадщина Святих Отців" – "Святий Єфрем Сирійський"

Фабіо Чарді **"Койнонія"**

У наших кіосках, окрім книг, можна придбати образки, буклети василіянських монастирів, періодику – "Місіонар", "Дзвіниця". "Київська Церква", "Світло".

СЛОВО РЕДАКТОРА

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ділимося з вами та з усіма християнами світу радістю Христового Воскресіння, яке, на щастя, у цей перший рік третього тисячоліття святкуємо разом. Дав би Бог, щоб ми постійно відзначали Пасху в один день. З допомогою роздумів К'яри Любіх про Христове воскресіння, які вміщаємо під рубрикою "Роздуми над Євангелією", будемо спроможні шукати того "горішнього". Перед Великоднем маємо празник Благовіщення, отож разом з Марією переживаємо пасхальну містерію.

Напередодні візиту Святійшого Отця в Україну коротко описуємо його життєвий шлях.

Болюча тема алкоголізму була серйозно трактована на конференції у Львові, про що читайте звіт у цьому числі.

Великий піст – це, як звичайно, час місій і реколекцій. Про одну з них пише бр.Іриней Пелих,ЧСВВ. Перелік більшості великопосних реколекцій, які проводили отці Василіяни в Україні, також вміщаємо під рубрикою "З монашого життя". Публікуємо також нові повідомлення про життя і душпастирську працю василіянських місіонерів у Казахстані. Усім гуртам Апостольства молитви варто прочитати статтю про діяльність цього релігійного братства у Золочеві.

Під рубрикою "Християнська мораль" ділиться з нами роздумами один із заробітчан з України, а член нашої редколегії о.Мелетій Батіг,ЧСВВ спонукає у своїй розповіді до навернення напередодні Пасхи Господньої тих, які заглибоко заглядають в чарку. Про молодих членів Крехівської новіціятської спільноти прочитаєте з зацікавленням у статті о.Василя Мендруня,ЧСВВ.

Василіянський Чин в Україні ділиться з вами і радістю, і смутком. Радістю, бо два єромонахи Методій Скраль та Іполлит Пехунь відзначають 25-ліття священства, а смутком, бо недавно упокоївся у Господі найстарший член Провінції о.Макарій Ґрень, про що читайте у відповідних матеріалах.

Маємо надію, що Папа Римський під час свого візиту до України проголосить блаженними численних новомучеників, про що розповідає в інтерв'ю о.Матей Гаврилів,ЧСВВ. Одним з ймовірних кандидатів до беатифікації є єпископ Теодор Ромжа, життєпис якого вміщаємо під рубрикою "Постаті УГКЦ". Поетична сторінка містить вірші о.Василя Мендруня, один з яких присвячений праведній сестрі Йосафаті Гордашевській, співзасновниці сестер Служебниць.

Замість писанки дітям даруємо розповідь про мандрівку ангела землею.

Від імені Провінції отців Василіян в Україні і редакції "Місіонаря" дорогих читачів, дописувачів, наших прихильників і тих, що підтримують нас вітаємо зі світлим празником Пасхи Христової і голосимо разом з мироносицями радісну вістку: "Христос воскрес! Воістину воскрес!".

о. Йосафат ВОРОТНЯК,ЧСВВ

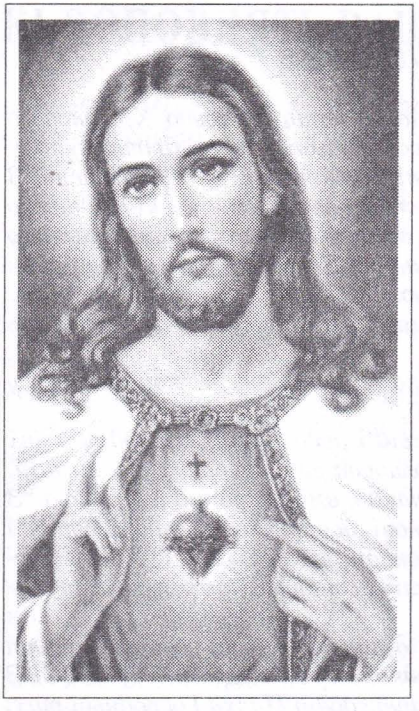

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ БОГОПОСВЯЧЕНІ ОСОБИ, ВІДПОВІДАЮЧИ НА ГОЛОС СВОГО ОСОБЛИВОГО ПОКЛИКАННЯ, ВИПРОМІНЮВАЛИ ДУХ БЛАЖЕНСТВ СВ.ЄВАНГЕЛІЇ У СУЧАСНОМУ СВІТІ.

Сучасна людина більше вірить ділам, ніж словам, більше сприймає те, що вона бачила, ніж те, що чула. Хоча зостаються в силі слова св.ап.Павла, що віра і слухання все-ж-таки слова сприймаю-

ться тоді, коли наявними є діла, які засвідчують цю віру. Богопосвячені особи покликані практикувати у житті Нагірну проповідь Ісуса Христа, зокрема такі засади: блаженні чисті серцем, блаженні убогі духом, блаженні тихі. Ці блаженства відображають три монаші обіти: чистоту, убогість і послух, якими зобов'язуються служити Богові усі монахи, монахині і члени світських інститутів богопосвяченого життя. Злий дух спокушає їх також, тому молімося за те, аби вони переконливо свідчили свою посвяту у сучасному світі.

Місійний: ЩОБ НЕДАВНО ВІДЗНАЧЕНЕ СТОЛІТТЯ ІСНУВАННЯ ЦЕРКВИ У РУАНДІ СПРИЯЛО БРАТЕРСТВУ І НАЦІОНАЛЬНОМУ ПРИМИРЕННЮ У ЦІЙ КРАЇНІ.

На африканському континенті є чимало малих держав, які нещодавно звільнилися від європейських колоніалістів. До них належить і Руанда. Там, на жаль, немає миру, бо постійно воюють між собою різні племена. Вже сто років діє там Католицька Церква. Молімося за те, щоб завдяки поширенню християнського духу, братньої любові і примирення зникли назавжди усякі протистояння і громадянська війна у цій невеличкій африканській країні.

Місцевий: ЩОБ УКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО СТВОРЮВАЛО КРАЩІ УМОВИ ЖИТТЯ ДЛЯ УБОГИХ І БЕЗРОБІТНИХ.

Нам відомий вислів зі східної мудрості: "Замість подарувати бідному рибу, краще його навчити її ловити". Статистика свідчить, що у нашій державі дуже багато убогих та безробітних. Навіть найбагатші країни нездатні дати роботу такому великому числу безробітних чи надати матеріальну допомогу такій великій кількості убогих. Стояння перед дверима служб зайнятості нічого не вирішить для багатьох. Але не тратьмо надії, молімося, щоб відповідальні за вирішення економічних проблем робили усе те, що в їхніх силах, а заодно безробітні робили те саме, зокрема в сфері сільського господарства. Нам, українцям, Бог дав на відміну від багатьох народів гарну родючу землю, яка нерідко не використовується. Отож, молімося за тих, які звикли лише простягати руку по матеріальну допомогу, аби не впадали у розпуку і взялися до роботи на земельних ділянках, садах, ставках та всіх інших сферах сільського господарства. Нехай би власники цього уможливили зайнятість і приймали їх до себе на працю.

Покровитель на квітень – св.Януарій, 21 (8).04

Св.Януарій був єпископом італійського міста Беневенто за часів Римської імперії. Саме тоді розпочалося жорстоке переслідування християн. Коли Януарій почув, що його приятель диякон Сосій та інші християни опинилися в тюрмі, поспішив до них з

словом потіхи, хоч це загрожувало йому мучеництвом. Вартові вязниці помітили його і донесли імператорському наміснику Драконтію. Єпископа ув'язнили та привели на допит до міста Нолі. З ним були диякон Фест і читець Десідерій, які згодом стали мучениками. Їх кинули у ту в'язницю, де був Сосій з іншими християнами. Там вони чекали того дня, коли їх мали кинути на розтерзання диким звірам. Звірів наганяли вартові на Божих слуг, але ті навіть не торкнулися людей. Здивовані погани вважали це чарами св.Януарія. Тоді воєвода наказав відрубати єпископу і іншим увязненим християнам голови. Мощі св.мучеників поховали місцеві християни за містом. Згодом мощі св.Януарія було перенесено в м.Неаполь, де його сердечно вшановували, вважаючи головним небесним заступником міста. За посередництвом святого почали діятися різні чуда, зокрема, стримування виливів вулкана Везувія, який часто загрожував Неаполю. Святий Януарій має особливу славу завдяки постійному чудові, яке діється з його кров'ю. Її зберігають в неапольській катедрі. Чудесне оживання крові досліджували католики і некатолики, віруючі і невіруючі і всі вони визнали, що згусла кров у посудині справді оживає. Це явище не можна пояснити жодним природним способом.

У світі Бог зробив багато чудес, вони записані в Св.Письмі, в них треба непохитно вірити. Ці чуда були зроблені Господом для зміцнення і поширення віри. Де є віра в правдивого Бога, там завжди є чуда та прослава Всемогутнього Творця.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ЖІНКИ-БІЖЕНЦІ БУЛИ ПІДТРИМАНІ І ШАНОВАНІ ТА ЩОБ НЕ СТАВАЛИ ВОНИ ЖЕРТВАМИ НАСИЛЬСТВА, МУЖНЬО ЗНОСИЛИ ТЕРПІННЯ.

Місійний: ЩОБ ВІРУЮЧІ ХРИСТИЯНИ НА ВИКЛИК МОДЕРНОЇ МІСЬКОЇ КУЛЬТУРИ ВІДПОВІЛИ ЩЕ БІЛЬШИМ МІСІОНЕРСЬКИМ ЗАПАЛОМ.

Місійний: ЩОБ НАВЕРНУЛИСЯ ТІ ЛЮДИ, ЯКІ ПОШИРЮЮТЬ НЕМОРАЛЬНІСТЬ У НАШОМУ СУСПІЛЬСТВІ.

Покровитель на травень – праведний Йов, 19 (6)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"А коли ви з Христом воскресли, то шукайте того горішнього, де Христос перебуває, сівши по правиці Бога" (Кол 3, 1).

Слова, якими святий Павло звертається до спільноти колосян, вказують на те, що існує стан, в якому царює справжня любов, повне сопричастя, справедливість, мир, святість, радість. Стан, у який гріх та корупція не можуть більше увійти; стан, у якому воля Отця сповняється досконало. Це стан, до якого належить Ісус. Це стан, який він відкрив нам своїм воскресінням, проходячи через важке випробування стражданнями.

І ми не лише покликані до цього Христового світу, ми вже належимо до нього через хрещення.

Однак апостол Павло знає, що хоч ми і хрещені, а отже і воскресли з Христом, наше перебування у світі наражає нас на тисячі небезпек, спокус і перш за все – тих прив'язаностей, в які неодмінно впадемо, якщо наше серце не перебуває у Бозі та в його заповідях. Це прив'язання буває до речей, створінь, нас самих: до власних ідей, здоров'я, нашого часу, відпочинку, навчання, роботи, родини, власної втіхи чи задоволення. Усе те не є Бог, а тому не повинно займати перше місце у наших серцях.

Ось чому апостол Павло нас повчає:

"А коли ви з Христом воскресли, то шукайте того горішнього, де Христос перебуває, сівши по правиці Бога" (Кол 3, 1).

А що це таке, "горішнє"?

Це ті цінності, які Ісус приніс на землю і якими відзначаються його послідовники. Це любов, згода, мир, прощення, порядність, чистота, чесність, справедливість і т.д.

Це всі ті чесноти і скарби, які нам дарує Євангеліє. З їх допомогою християни перебувають у дійсності Христового воскресіння. Завдяки їм християни мовби звели оборонний мур від напастей світу, пожадливості тіла і від диявола.

А що означає "шукати того горішнього" у щоденному житті? Що зробити для того, аби вже бути духом в небі, живучи ще на землі?

Дозвольмо, щоб нами керували думки та почуття Ісуса, який духом і серцем був завжди злучений з Отцем і життя якого кожної миті відображало закон Неба, який зводиться до любові.

"А коли ви з Христом воскресли, то шукайте того горішнього, де Христос перебуває, сівши по правиці Бога" (Кол 3, 1).

Цього місяця, коли святкуємо Великдень, ми повинні впроваджувати у життя ці слова, виконуючи з любов'ю звичайні обов'язки дня і тим способом надавати їм благородності і вартості.

Наприклад, спілкуючись з тими, хто поруч, намагаймося робити їм те, що ми хотіли б, щоб робили нам, і творити з ними спільноту, розділяючи усі їхні болі та радості.

Не чекаймо, щоб інші зробили перший крок назустріч нам, коли йдеться про згоду в сім'ї та в ширшому оточенні тих, серед яких живемо. Але починаймо ми.

А оскільки це все з людської точки зору неможливе до виконання, то необхідно звертати погляд на висоти і просити воскреслого Христа тієї допомоги, яку з певністю отримаємо.

Таким чином, шукаючи "горішнього", для того, щоб жити добре на землі, зможемо принести небесне царство в те менше чи ширше оточення, яке нам довірив Господь.

К'яра ЛЮБІХ

ХРИСТОС ВОСКРЕС, ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

"Прийдіть, у цей врочистий день Воскресіння, станьмо учасниками Божественної радости!"

Празник Христового Воскресіння відзначають у цей перший рік третього тисячоліття всі християни світу разом. Мир Христа Воскреслого голоситиме цього року на українській землі його намісник Папа Римський.

Бажаємо, щоб з цієї нагоди Ви ще в більшій мірі збагатились миром Христа Воскреслого та ширили Його Мир на всіх членів Вашої спільноти.

Редакція "Місіонаря"

БЛАГОВІЩЕННЯ

"Архангельським голосом кличемо до Тебе, Пречиста: "Радуйся благодатна, Господь з Тобою"

(Величання празника)

"Сьогодні початок нашого спасіння і виявлення споконвічної Божої таємниці, Син Божий стає Сином Діви, і Гавриїл благовістив про цю милість. Тимто і ми з ним закличмо до Богородиці: Радуйся, Благодатна, Господь з Тобою". Ось таким похвальним гімном наша Церква витає празник Благовіщення.

Благовіщення – це початок нашого спасіння. На цю благу вість Архангела Гавриїла про воплочення Божого Сина чекало людство довгі тиячоліття. На ту благу вість чекало небо, чекала земля, чекали душі праведників. В цей день виповнилась Божа обітниця післати Спасителя, бо цього дня "Слово стало тілом, і оселилось між нами" (Ів 1, 14). Богослуження празника Благовіщення повне величних і радісних гімнів. Багато разів повторюється там добре відомий нам привіт ангела: *"Радуйся!"*. Головні мотиви цієї святої, неземної радості - це воплочення Божого Сина, це привілеї Богоматеринства і Дівицтва. Це спасіння людського роду.

Празник Благовіщення дуже почитався ще в давнину, в часи України-Русі. Князь Ярослав Мудрий на золочених воротах у Києві збудував храм на честь Благовіщення Пресвятої Богородиці. В ньому цей правитель Київської Русі у 1037 році віддав під опіку Матері Божої весь український народ. Він плекає щиру набожність до Матері Божої, постійно прибігає під Її могутній покров, просить заступництва.

Цього року свято Благовіщення співпадає з суботою Лазаря. Тому у цей день вживаються богослужбові тексти обидвох празників.

ЖИТТЄВА ДОРОГА І ДУХОВНЕ СЛУЖІННЯ ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II

Кароль Войтила, майбутній Папа Іван Павло II народився 18 травня 1920 року у Вадовіце неподалік Кракова. Його батько був військовим і глибоковіруючою людиною. Вже у віці восьми років маленький Кароль втратив матір. У сім'ї Войтилів народилося ще двоє дітей, але вони невдовзі повмирали. Батько добре виховав свого єдиного сина, змалку привчив його до дисципліни. Кароль навчався у Вадовицькій гімназії і у юні роки часто ходив до костелу неподалік від будинку батьків, багато молився. Також його зацікавило театральне мистецтво. У 1941 році, коли німці остаточно окупували Польщу, помер батько. Багато друзів Кароля – поляків і жидів – загинули від рук нацистів у таборі Аушвітц. Він ще у 1939 році вступив на філологічне відділення Ягеллонського університету, але німці закрили цей навчальний заклад. Тоді юнак продовжив навчання у підпільному університеті. У 1942 році Кароль вступив до семінарії, яка діяла також нелегально і перевівся на теологічний факультет того ж університету. Продовжував свою діяльність у нелегальному театральному житті Кракова, змушений був заробляти на життя у фабричних каменоломнях, на содовій фабриці, тощо. Після війни 1 листопада 1946 року випускник теологічного факультету Кароль Войтила був висвячений на священика. Вперше у житті молодий священик був скерований на навчання до Домініканського університету "Анжелікум", де у 1948 році отримав докторат. Захистив його на рідній землі, у Ягеллонському університеті у 1953 році. Через рік став викладачем етики у Люблінському католицькому університеті, а у 1956 році очолив у цьому навчальному закладі кафедру етики. В той же час о.Кароль душпастирює у Кракові, працює з молоддю і хворими. 1958 року призначений єпископом-помічником у Кракові (наймолодший тоді єпископ у Польщі). Через шість років він стає вже архиєпископом-митрополитом Краківським, а 1967 року Святійший Отець Павло VI надав йому сан кардинала. Він здобуває авторитет і повагу не лише на батьківщині, але й поза її межами. Часто вирушає з групами молоді у гори, захоплюється спортом, незважаючи на своє високе становище, але при цьому проводить духовну працю з ними, залучає до молитви. У ті роки у Польщі при владі були комуністи, але кардинал Войтила сміливо говорив про необхідність дотримання людських прав, ліквідацію цензури і свободу віросповідання.

1978 рік став для 58-річного кардинала Кароля Войтили визначальним у житті. Того року він двічі їздив до Риму, але вдруге вже довго не

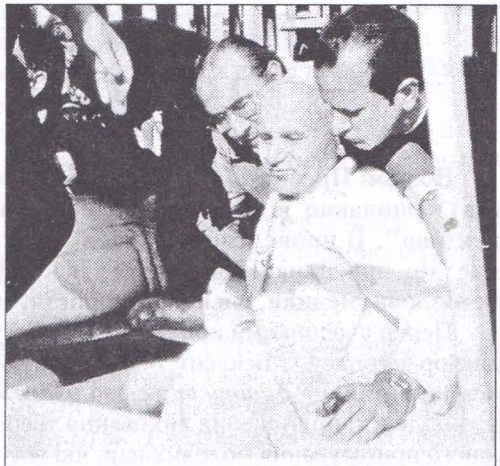

На світлині: після замаху на життя Папи. Ватикан, 1991

виїжджав з Вічного міста, бо 111 кардиналів обрали його наслідником св.апостола Петра і главою Вселенської Церкви. Його попередник Папа Іван Павло І лише відбув 33 дні понтифікату і раптово помер. Програмою новообраного Папи Івана Пала ІІ - першого слов'янина на Петровому престолі – стало відкрити двері спасіння для кожної людини. Перед початком його апостольського служіння у Вселенській Церкві нараховувалося 750 мільйонів вірних. Наприкінці другого тисячоліття ця цифра становила більше мільярда. Цьому Римському Архиєрееві багато що вдалося змінити. Він зміцнив нові "духовні рухи", впроваджував на практиці рішення і постанови ІІ Ватиканського Собору, активним учасником якого він був у 1962-1965 роках. На відміну від своїх попередників Іван Павло ІІ канонізував велику кількість праведних - ісповідників віри і мучеників Вселенської Церкви. Святійший Отець посприяв створенню багатьох молитовних і відпустових місць у різних куточках світу. "Нова євангелізація" - це лейтмотив його апостольського служіння. У 1981 році на площі св.Петра на нього здійснив замах агент комуністичних спецслужб турок Агджа, та Папа виздоровів і простив своєму кривднику. Наприкінці 80-их років Римський Архиєрей посприяв проведенню світових днів молоді кожних два роки і брав та бере у них постійну участь, завдяки своєму авторитету привертає до правдивої християнської віри мільйони молодих людей з багатьох країн.

Папа пам'ятав про ті утиски релігійних прав у країнах т.зв. соцтабору і відкрито говорив перед світовою громадськістю про необхідність їх дотримання. Також одним з основних аспектів його служіння було гасло про право на життя. У цьому контексті Святійший Отець Іван Павло ІІ засуджував аборти, евтаназію, соціальну несправедливість і воєнні конфлікти. Він завжди пам'ятав і підтримував бідних та знедолених людей, незалежно від їхнього віросповідання.

Його ще вважають одним з "руйнівників" комуністичного режиму у Центральній та Східній Європі завдяки підтримці польського робітничого руху "Солідарність" наприкінці 80-их років.

Святійший Отець здійснив більше 120 апостольських подорожей у країни усіх континентів і завоював повагу серед мільйонів людей. Сподіваємося, що візит до України у червні цього року відбудеться і сприятиме духовному оновленню нашого суспільства.

За матеріалами німецького часопису "PUR"
підготував Ігор СКЛЕНАР

ТВЕРЕЗІСТЬ – НАША ПЕРСПЕКТИВА

В храмі Пресвятої Євхаристії м.Львова (колишньому костелі Домініканів) нещодавно відбулась конференція на тему: "Тверезість – наша перспектива". Її проведено під керівництвом Товариства медиків ім.св.Луки, яке діє при церкві св.Андрія. В конференції взяли участь священики, богослови, медики, вчені, журналісти, миряни.

Перед учасниками конференції із вступним словом виступив головний редактор часопису "Місіонар" о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Він, зокрема, зупинився на питанні *"Душпастирство узалежнених від алкоголю"*, наголосив на необхідності поліпшення виховання тверезого способу життя в родинах, належного приготування молодих пар, які вступають в подружжя, пасторальну працю з молоддю, молодими подружжями і тими, хто не перебуває в шлюбі.

Голова товариства медиків ім.св.Луки церкви св.Андрія, лікар обласної клінічної лікарні п.Євген Саноцький у своїй доповіді *"Пияцтво – дорога до алкоголізму"* зупинився на проблемах порушення здоров'я, які виникають внаслідок зловживання алкоголем, зокрема, захворювання внутрішніх органів людини, а також психічні розлади.

Алкоголізм – це хвороба, - відзначив у своєму виступі зав.відділом обласної психіатричної лікарні, п.Зеновій Онисько, - і потребує належного лікування. Він зупинився на методах лікування узалежнених.

Лікар ОКЛ п.Ірина Ковальчук розповіла про захворювання внутрішніх органів людини при зловживанні алкоголем.

Пияцтво шкідливо впливає не лише на людину, яка п'є, але й на людей, які її оточують, зокрема, родину. Про методи профілактики пияцтва в родині, працю з узалежненими розповіла зав.відділом ОКЛ п.Марія Синенька. Викладач мединституту п.Марія Курдис зупинилась на основних принципах профілакти-

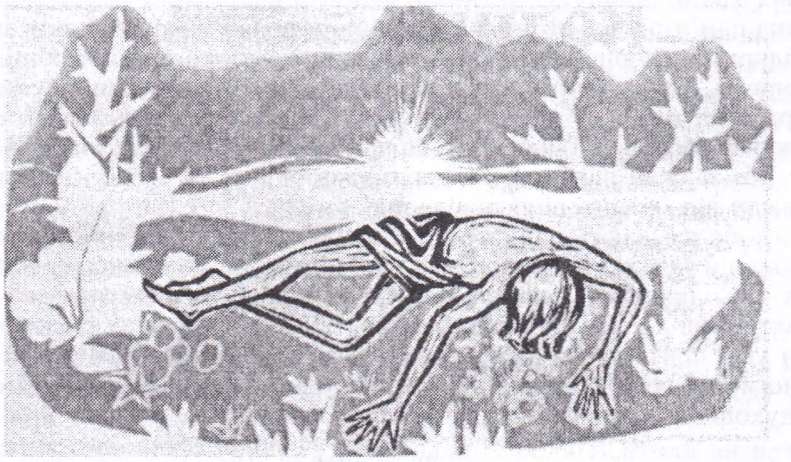

Ця ілюстрація відображає стан людини-алкоголіка

ки алкоголізму. Зокрема, наголошувалось на необхідності заборони реклами спиртних напоїв і тютюнових виробів на телебаченні. Важливо, щоб при церквах створювались осередки допомоги узалежненим та членам їх родин. Такі ж товариства слід створити при соціальних службах "Довіра".

Дар тверезості – це дар Божий. Лише віра не боїться невдач. Тому важливо бути практикуючим християнином, частіше приступати до Святих Тайн – Сповіді та Пресвятої Євхаристії.

Як допомогти людині, узалежненій від алкоголю, як визволитись від цієї важкої недуги? Саме ці важкі проблеми допомагає вирішити товариство анонімних алкоголіків. Про те, як воно діє, яка його програма щодо тверезого способу життя, розповів В'ячеслав Чижевський.

Магістр релігійних наук с.Діогена Терешкевич, СНДМ розповіла про роль пропаганди тверезого способу життя в священичому і монашому житті.

Історик Василь Лаба поділився думками з історії руху тверезості в Галичині. Зокрема, – відзначив він, що варто було б тепер відновити при церквах "Братства тверезості", практикувати більше безалкогольних свят та розваг для молоді, усувати побутове пияцтво, більше пропагувати добрих книжок і журналів, які сприяли б моральному та релігійному вихованню молоді, утверджували здоровий спосіб життя, згідно з заповідями Божими. Отець Йосафат Воротняк, ЧСВВ підвів підсумок конференції і відповів на численні запитання її учасників.

ВИТЯГИ З РЕЗОЛЮЦІЇ КОНФЕРЕНЦІЇ "ТВЕРЕЗІСТЬ – НАША ПЕРСПЕКТИВА"

Державні посадові особи повинні зрозуміти, що народ, який зловживає алкоголем, не зможе вийти з економічної кризи і досягнути рівня розвитку європейських країн.

У XXI столітті необхідно організувати кампанію проти пияцтва. Громадськість повинна мобілізувати всі свої сили для боротьби з цим лихом. Важливу роль мають відіграти лікарі, духовенство, вчителі, народні доми "Просвіти".

В кожній парафії розробити заходи по боротьбі з алкоголізмом.

При церквах організувати "Братства тверезості", де були б ініціативні парафіяни, що словом та добрим прикладом пропагували б тверезість.

Звернутись до лікарського товариства взяти участь з Товариством медиків при церкві св.Андрія в протиалкогольній акції з роз'ясненням шкідливості спиртних напоїв.

Навчати дітей та молоді любові, доброти, прагнення вести здоровий спосіб життя, згідно з Божими заповідями.

Ширше представити діяльність Товариства А.А. (анонімних алкоголіків) та АЛЛАНОНу, де люди діляться між собою досвідом, надіями тощо, щоб розв'язати спільні проблеми і допомогти один одному позбутися алкоголізму та досягти тверезості.

У СЕЛІ ЧЕРЧЕ НА МІСІЯХ

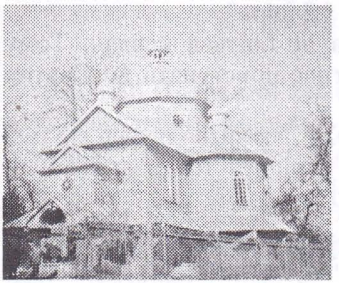

Це село належить до Рогатинського району на Івано-Франківщині. Тут є гарна церква св.Василія Великого, збудована ще у 1897 році. 25 лютого, напередодні Великого посту, тут розпочалися св.місії з благословення єпископа-ординарія Івано-Франківського Кир Софрона Мудрого, ЧСВВ та на запрошення Черченського декана і пароха о.Івана Демківа. Вечірня, наука для парафіян, внесення до деканальної церкви св.хреста – такими були перші духовні заходи, які провели місіонери Василіянського Чину – о.Макарій Ленів та автор цих рядків. У місійні дні відправлялися Богослуження, молебні, Хресна дорога. Після перших зустрічей приємно було відчувати відкритість людських сердець до Божого слова та бачити зацікавленість молоді й дітей. Незважаючи на непогоду, вірних у церкві було багато.

Щодня у місцевій школі я проводив науки для школярів. Учні від першого до одинадцятого класів радо слухали їх і ставили змістовні питання. Було помітно, що діти не є далекими від Бога, адже у школі читається християнська етика, інші заходи, а при церкві діє недільна школа. Також з педагогами була проведена місійна наука.

Місіонери голосили Слово Боже серед хворих осіб, вірних похилого віку, а 27 лютого зустрілися у Будинку культури з молоддю.

В останній місійний день, під час молебня до Серця Христового, о.Макарій, ЧСВВ виголосив заключну науку, у якій звернув особливу увагу на важливість св.Тайн. З уст пароха та вірних ми почули слова подяки за духовну працю. У нашому серці закарбуються приємні спогади про ці місійні дні, бо ми направду відчули духовний зріст вірних села Черче.

бр.Іриней Пелих,ЧСВВ,
студент василіянського Інституту
у м.Золочеві на Львівщині

На світлині: діти,вчителі і бр. Іриней Пелих, ЧСВВ у с. Черче

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ СЕМІНАРИСТІВ

Наприкінці лютого автор цих рядків проводив трьохденні реколекції для семінаристів на запрошення о.ректора Івано-Франківської духовного Інституту о.Теодозія Янківа, ЧСВВ. Цей заклад нещодавно отримав статус академії. Програма була насиченою: ранні молитви і св.Літургія в просторій каплиці, згодом третій Час у виконанні хору чи церковне правило, реколекційна наука або конференція. Після обіду - розважання над духовними справами, друга наука, перед вечерею - Вечірня Служба Божа. Реколекційні науки стосувалися такого основного питання: "Що є сенсом життя людини і яке її відношення з Богом".Також йшла мова про останні речі. Метою кожної духовної обнови є участь у св.Тайнах - Сповіді і св.Причасті, що було й практиковано на цих реколекціях.

В Академії сьогодні навчається майже дві сотні студентів, працює 30 викладачів. Крім о.ректора, в Академії належно виконують своє служіння отці префекти, отець-духівник, отці-сповідники. Кількадесят студентів поїхали на практику за кордон, щоб душпастирювати згодом у рідному краї.

Отець-реколектант складає подяку керівництву Академії та семінаристам за запрошення і належну співпрацю.

о.Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ВЕЛИКОПОСНІ РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ НАРОДУ, ЯКІ ПРОВЕЛИ ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ В УКРАЇНІ

о. Тарас Тижник, о. Юстин Мидзка – с. Рудники на Львівщині
о. Макарій Ленів – с. Черче на Івано-Франківщині
о. Рафаїл Стефурак – с. Потік на Івано-Франківщині
о. Симеон Чмола – с. Дички,с. Яглуш на Івано-Франківщині
о. Макарій Ленів – с. Загір'я, с. Княгиничі на Івано-Франківщині
о. Віталій Дудкевич – м. Фастів (Київ)
о. Тома Кушка – с. Мельна, с.Підбір'я, с.Любша, с. Підкамінь, с. Виспа на Івано-Франківщині
о. Рафаїл Стефурак – с. Коросно на Львівщині
о. Макарій Флячок – с. Долиняни на Івано-Франківщині (православна громада)
о. Макарій Флячок – с. Помонята на Івано-Франківщині
о. Никодим Гуралюк – с. Дегова, с. Приозерне на Івано-Франківщині
о. Ігнатій Корінець – с. Фрага на Івано-Франківщині
о. Василь Тучапець – с. Стрілки на Львівщині
о. Терентій Довганюк – с. Кологори на Львівщині
о. Марко Максимів – с. Закирничне на Івано-Франківщині
о. Йосафат Воротняк – с. Солонка, с. Холодновідка (Лапаївка) на Львівщині
о. Василь Зінько – с. Чолгині і Бердихів на Львівщині
бр. Ігнатій Москалюк – с. Мшана на Львівщині
о. Мартин Хабурський – смт. Добротвір на Львівщині, с. Гончарівка на Тернопільщині, м. Володимир-Волинський
о. Роман Шелепко – м. Херсон
та багато інших.

ХРЕСНИЙ ХІД У ЛЬВОВІ

У Хрестопоклінну неділю у древньому галицькому місті традиційно проводиться Хресна дорога. 18 березня весна по-справжньому виявила свою примхливість: дощ чергувався з мокрим снігом, пронизливий вітер розгойдував львівські дерева... Та непогода не завадила чисельній участі вірних нашої Церкви у цій духовній акції, яка проходила під гаслом "Молодь Львівщини у третє тисячоліття з Христом". Кілька тисяч людей різного віку пополудні рушили від собору св.Юра до центру міста. Процесію з великим дубовим хрестом, який несли мужчини, очолювали отці Василіяни, єпархіальні священики, за ними йшли монахи та монахині різних Чинів і Згромаджень. Маршрут Хресного ходу відрізнявся від попередніх років: пам'ятник Юрію Змієборцю-памятник Шевченкові - фігура Матері Божої- римо-католицький костел- церква св.Андрія-церква св.Михаїла-Успенська церква- храм Пресвятої Євхаристії - вірменська церква- храм Преображення Господнього- церква Марії Сніжної - храм св.Миколая- монастир св.Онуфрія. Читання св.Євангелій, проповіді духовенства, страсні духовні пісні – це було основою цьогорічної Хресної дороги.

Ігор СКЛЕНАР

На світлині: учасники Хресної дороги розважають над Господніми страстями біля церкви св. Михаїла

ВІСТІ З КАЗАХСТАНУ

До нашої редакції надійшов лист від місіонерів Василіянського Чину у Казахстані – о.Іринея Бабинця та бр.Анатолія Головчука, у якому вони коротко розповідають про становлення греко-католицької громади.

Слава Ісусу Христу!

Наша громада складає щиру подяку владиці Лензі, отцю-настоятелю Йосифу Шмингляю і теперішньому настоятелю о.Йоганису Кану, які дозволили нам протягом цих двох років відправляти свої Богослуження у костелі, а також сестрам Євхаристійного Ісуса, які завжди дбали про чистоту і красу у храмі.

З допомогою п.Івана Буртика у США з часом вдалося отримати матеріальну допомогу для будівництва каплиці.

У 2000 році о.Іриней купив двохповерховий будинок, обладнав під житло і під каплицю, яка вміщає 150-200 чоловік.

За Божою допомогою 15 лютого 2001 року на сам празник Стрітення посвячували отці (ще неофіційно) каплицю св.Петра і Павла.

Для нас всіх був радісний день, бо ми відчули щастя як праведний Симеон. Довго він чекав на зустріч із Ісусом і також чекала наша громада тієї зустрічі з Господом вже у своїй церковці. о.Антоній, який також приїхав на місії до Казахстану із Словенії висловився так: "Добре всюди, але гарно, коли є своя церковця, свій обряд, і своя традиція".

У цей день була відправлена Служба Божа за здоров'я жертводавців і складена подяка Богові за всі отримані ласки. Співав св.Літургію церковний хор, яким керувала Тетяна Котовська.

Після Служби Божої о.Іриней подякував о.Антонію, сестрам і всім, хто прийшов розділити з нами це торжество.

Окрема подяка належала п.Володимиру Зенгеру, п.Івану Семенюку – голові церкви і п.Катерині Омільченко, які в особливий спосіб помагали у будові каплиці.

Отож, нехай Бог нас благословить і помагає у праці.

ДУХОВНА РАДІСТЬ У КОЛОДЕНЦЯХ

Єпископ Сокальської єпархії УГКЦ Кир Михаїл Колтун, ЧНІ у другу неділю Великого посту відвідав село Колоденці, що на Львівщині. Після теплої зустрічі з місцевими греко-католиками він у співслужінні з о.парохом Михайлом Сарабахою і зі священиками навколишніх сіл на подвір'ї біля церкви св.пророка Іллі відслужив Архиєрейську св.Літургію і виголосив проповідь про значення молитви. Під час Служби Божої владика Михаїл Колтун уділив св.Тайну священства Василю Крушельницькому, уродженцю села Підгірці на Львівщині. У пам'яті місцевих вірних залишиться і згадка про висвячення у санченця і піддиякона братів-семінаристів Петра і Володимира. На церковному подвір'ї лунало "Многая літа", звучали страсні пісні. Піднесені на дусі вірні отримали з рук новоєрея о.Василя благословення.

Андрій БІДЮК

АПОСТОЛЬСТВО МОЛИТВИ У ЗОЛОЧЕВІ

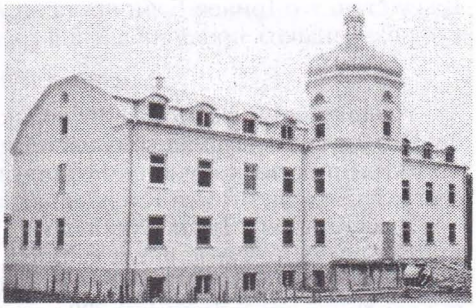

На світлині: василіянський монастир у Золочеві

Апостольство молитви вже віддавна діє у м. Золочеві на Львівщині. З відкриттям василіянського Інституту ім.Й.В.Рутського завдяки провіднику о.Тарасу Олійнику, ЧСВВ гурток почав оживати, зростати і організовуватися.

Нині члени з обидвох парафій УГКЦ Золочева поділені на п'ять гуртків, сходяться на зібрання двічі на місяць, у першу неділю – на спільну молитву, а в третю – на вивчення Святого Письма.

Зібрання відбуваються при храмі УГКЦ Вознесіння Господнього. Кожний гурток має свого ревнителя. Головний ревнитель пані Чиж Марія. Вона приймає нових осіб до гуртків, знає кожного члена, його потреби і радо поспішає кожному на допомогу.

Секретар – автор цих рядків – на зборах читає наміри і пише щоразу протокол. Усіх вписаних є вже сто і щороку збільшується число членів.

На зборах, крім читання намірів, щоразу провідник і сестра Магдалина, ЧСВВ дають відповідні науки, пояснення статутів, планування праці, тощо.

Апостольство молитви діє також у навколишніх селах: Підгірці, Княже, Бонишин, Монастирок, Лука і Бені.

Христос почитателям Його Пресвятого Серця, які увірували в Його любов і уповають на Його милосердя, обіцяв великі ласки, що виявляються, вочевидь, і на членах Апостольства молитви в Золочеві. Головно збільшено дух молитви і жертви, зросла ревність за спасіння душ. Всі члени проказують щоденно вервицю, вечерники, перші п'ятниці і суботи. Святі Години в часі різдвяному і великодньому замінені адорацією Євхаристійного Ісуса; багато хто щоденно є на Службі Божій і Вечірні. Так відродився євхаристійний культ, що навіть у будні люди не тільки беруть участь у Літургії, але приступають до Св.Причастя.

У часі Великого посту усі члени відбули приписані реколекції, на яких учасники усвідомили те, що Апостольство молитви надає особливого значення культові Пресвятого Ісусового Серця, присутнього, живого в Пресвятій Євхаристії і що їхня духовність зосереджена в Євхаристійній жертві Служби Божої.

Катерина ЦАР,
м.Золочів

НА ЧУЖИНІ ВІТЕР ВІЄ

Чимало людей нині в Україні відчувають гостру економічну кризу і змушені виїжджати за кордон у пошуках кращого хліба. На жаль, здебільшого виїжджають молоді люди з вищою освітою, інтелігенція, спеціалісти різних галузей господарства, які залишилися без роботи чи одержують дуже низьку заробітну плату. В пошуках "щастя" в далеку Італію, Іспанію і Португалію масово виїжджають люди, які не знають мови, не мають певного місця роботи чи проживання.

Що ж чекає їх там, на чужині, далеко від рідної домівки? Своїми роздумами з цього приводу у листі до нашої редакції ділиться п.Богдан П. зі Львова.

– Матеріальне становище родини змусило мене, як і багатьох інших земляків, виїхати на заробітки. Побував я в Іспанії, Португалії, відчув всю гіркоту життя наших заробітчан, їхні приниження. Щасливий, що знову повернувся на рідну землю. Нічого не заробив і залишився з боргами. На сторінках "Місіонаря" хочу застерегти тих, хто прагне за будь-яку ціну виїхати за кордон: *"Не шукайте на чужині легкого хліба, бо там його немає"*. Часто трапляється так, що наші люди їдуть автобусами туристичних фірм за кордон. По дорозі в Польщі зупиняють їх якісь особи ніби-то для перевірки документів. Згодом виявляється, що це наш рекет, який забирає все: гроші, речі... Жалітися немає кому. Тепер за кордоном також нелегко знайти роботу. Її мають здебільшого ті, які виїхали кілька років тому і трохи знають мову. Без знання мови практично неможливо десь працювати. До того ж треба бути дуже кваліфікованим спеціалістом, щоб працювати, приміром, на будівництві. Найчорнішу роботу там виконують наші земляки, які в Україні позакінчували вузи. Звичайно, що вони незахищені і працюють нелегально. Серед роботодавців багато негрів. Окрім українців, на великих будівельних об'єктах працюють ще поляки та представники інших національностей.

Наші земляки винаймають найбідніше житло – пенсао. Це низькі кімнати типу гуртожитку, розраховані на 4-12 чоловік. Там є двоповерхові нари. Заробітки в середньому становлять 400-500 доларів, з яких 150-200 йде на житло і харчування. Це при умові, що мають добру роботу. Дехто з заробітчан намагається вчити мови– англійську чи португальську, щоб могти спілкуватися. На жаль, чимало людей часто залишаються без роботи. З розпачу деякі чоловіки спиваються, перебиваються з дня на день, сподіваючись, що їм усміхнеться "щастя". Прикро було бачити те, що частина людей харчувалася продуктами з простроченим терміном, які викидають на смітники поблизу великих продовольчих магазинів. Жінки, які

приїжджають до згаданих країн на заробітки, здебільшого стають на шлях проституції. На жаль, і там поширений рекет, немає ніякого захисту. Ти себе не відчуваєш людиною.

Один мій товариш Іван (за фахом – інженер) розповідав, що два тижні йому довелося ночувати у полі в коробці з-під холодильника, варити їжу на вогнищі, щоб якось вижити. Не легша доля в тих, хто наймається працювати у фермерів. Часто їх там ошукують, не платять по декілька місяців. Іноді практикується таке, що роботодавці вимагають заплатити за те, щоб отримати працю. Трапляється, що забирають гроші і все пропадає.

Отож, не шукайте примарного щастя у далеких краях, бо там його немає. Памятайте, що ніхто не чекає вас на чужині. Не втрачайте людської гідності і не покидайте рідного краю! Недарма наш народ співає таку пісню: "В рідному краї сонце гріє, на чужині вітер віє!"

Ваш земляк Богдан

З МОНАШОГО ЖИТТЯ

НОВА УПРАВА У СЕСТЕР КАТЕХИТОК СВ.АННИ

Під час Дев'ятої Загальної Генеральної Капітули нещодавно обрано новий Генеральний уряд. Згромадження сестер Катехиток св.Анни, який працюватиме чотири наступних роки:

с.Сергія Рожа Гавдида – Генеральна Настоятелька;

с.Акилина Анна Пелек – Генеральна заступниця і 1-ша дорадниця;

с.Селіна Зифиріна Ляховська – Генеральна економка і 2-га дорадниця;

с.Арсенія Марія Рудик – 3-тя Генеральна дорадниця;

с.Лавра Тереса Доброволська – 4-та Ген.Дорадниця;

с.Евфрозинія Ольга Гурмус – Генеральна секретарка.

Редакція "Місіонаря" бажає новому генеральному урядові плідної праці і рясних духовних плодів!

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Дорога редакціє!

Я є постійним читачем часопису "Місіонар". Писав вже до багатьох редакцій, але вони не опублікували мого листа, у якому я роздумую про нелегку долю нашого народу і Церкви. Закликаю усіх читачів більше молитися за те, аби усі негаразди минулися і ми стали господарями на своїй землі.

Зеновій С., м. Львів

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ ДО НАВЕРНЕННЯ

Неподалік від торгового ринку група людей закликала присутніх:

– Голосуйте тільки за нашого товариша... він за народ горою стоїть... Він наведе у нас порядок... буде дешевий хліб... будуть дороги... всі його знаєте, він був керівником у нас...

Тут підійшла молода жінка і перед усіма заявила:

– Не буду я за нього голосувати. Він безбожник і нам не хотів віддавати церкви, коли був при владі.

Це дуже роздратувало кандидата в депутати і його друзів:

– Ми віддали більше як належалось вам, а вам ще недогода.

– Олександре Петровичу, згадайте скільки ви зруйнували церков. Ой, будете відповідати перед Богом...

Щораз більше сходилось людей. Агітатори не витримали суперечливих висловів і подались на інше місце.

Після обіду вони вже були біля кафе і там не тільки агітували, але вгощали тих, хто до них приставав.

– Ви, дійсно, Олександре Петровичу, заслуговуєте, – говорив тут один з мужчин – я тільки за вас буду голосувати. І про це всім буду говорити, бо тільки ви можете нами управляти!

– Але твоя жінка, Вікторе, такого мені наговорила. Ох і язиката вона в тебе, а ти не можеш її провчити, стала побожною... Наведи порядок у своїй хаті. Ось і тобі чарочка.

– Я не розумію, що ви говорите?

– Пий, зрозумієш...

Шум, крик, лайки і кожен хотів щось своє сказати.

Віктор так як і всі у той момент лаяв Україну, українську мову, а перед Олександром Петровичем поклявся, що наведе у своїй хаті порядок. Наостанок сказав:

– Колись, пам'ятаєте, у нас висів плакат біля ферми: "Без Бога нам щаслива дорога". Повернути потрібно ці часи і життя буде краще. І цей плакат слід відновити.

Додому Віктор повертався підхмелений. По дорозі зустрів він свою дочку Наталку.

– А це куди ти зібралась?

Наталка після деякого мовчання промовила:

– Я скоро повернусь додому.

– Знаю, до церкви зібралась, більше ходити туди не будеш. Зараз же йди додому, – строго мовив батько.

Наталка повернулась, але коли зникла з його очей, перейшла на іншу вуличку і подалась до церкви на вечірню Службу Божу.

Біля церкви Наталка зустріла своїх подруг. Всі вони радісно між собою спілкувались, лише Наталка сумувала з приводу неприємної зустрічі з батьком. Дівчата всі разом увійшла в храм Божий і, об'єднавшись з хором, молилися на Службі Божій. Після Євангелії священик говорив змістовну проповідь про християнське виховання дітей і молоді.

Наталці видавалось, що це він говорить про її сім'ю, бо так багато подібного.

Після Служби Божої люди виходили з церкви, тільки деякі залишились, щоб помолитись у своїх намірах. Наталка теж залишилась і на колінах молилась перед іконою Непорочної Матері Божої. Її серце було наповнене скорботою, на очах виступали сльози. Дівчина вслухалася в тишу і чула, як молились поруч з нею жінки. Її очі вдивлялись в очі Марії і взаємно єднались. Через деякий час Наталка тихо промовила: "Тільки на Тебе надія, Мати Божа". Перехрестившись, тихенько вийшла з церкви.

Надворі вже стемніло. Прийшовши додому, вже з вулиці дівчина почула в хаті крик. Вона боялась заходити туди. Постоявши декілька хвилин, все-таки вирішила увійти до хати. В хаті діялось щось страшне. Посередині був перевернутий стіл, на кухні лежала побита посуда, а Віктор несамовито грюкав до дверей кімнати ніжкою від табуретки, де закрилась його дружина.

Побачивши Наталку, він раптово з лайкою накинувся на неї. Почувши крик доньки, мати вискочила з кімнати, щоб захистити свою доньку. Та тут її настиг удар по голові. Мати впала на підлогу, а Наталка кинулась до неї.

– Мамо! А це що таке?

Віктор стояв озвірілий посеред кімнати, стукаючи ніжкою від табуретки по столу, а потім схопив за руку Наталку і криком запитував:

– Де була? Бога захотіла? Ось тобі церква, – і почав бити її по спині цією ніжкою, що тримав у руці.

Наталка висмикнула руку і вибігла на двір. Покликала сусідів. Вони почали заспокоювати Віктора. Викликали швидку допомогу. Потерпілу матір забрали до лікарні. Разом з нею поїхала Наталка. У матері була побита голова, потрібна була незначна операція. Донька запевнила медиків, що гроші для операції вона знайде.

У неділю священик у лікарні відправляв Службу Божу. Наталка запросила його до своєї матері. Лікарі приписали їй повний спокій після операції. Вона не могла піднятися зі свого ліжка. На голові були накладені шви і хвора радо зустріла священика.

– Прошу отця, я так хочу з вами поговорити. Хочу вашої доброї поради.

– Але найперше висповідайтесь і прийміть до свого серця Євхаристійного Ісуса – св. Причастя. Він буде з Вами, потішить і дасть розраду зболілому серцю, а потім у св.Тайні Оливопомазання діткнеться до раненого тіла і дасть вам уздоровлення.

Священик уділив хворій згадані св.Тайни і порозмовляв з нею, заспокоївши і обнадіявши.

– Мені так хочеться йти до церкви, але Віктор за кожним кроком моїм слідкує, – говорила хвора. А оце вчора був дуже сердитий на Наталку. Напевно, хтось дуже його підбурив. Коли я сказала, що Наталка у церкві, то він так озвірів, немов би сам сатана у нього вселився. Був п'яний добряче. Тут почав мене бити і Наталку. Добре, що сусіди його

втихомирили. Та це вже не перший раз. Що ми вже терпимо, один Бог знає. Я ось що хотіла спитати вас. Ви самі бачите, що так далі жити неможливо. Одні кажуть на суд подати, інші кажуть вигнати з хати, але він нікуди не піде. Так що мені робити?

Священик задумався, а потім сказав:

– Найкраще навернути його до Бога. Але як це зробити... Тільки один Господь може здійснити чудо навернення.

– Прошу отця, він про Бога слухати не хоче. Один раз говорив, що якщо часи зміняться, то він перший буде руйнувати церкви, ламати хрести. А Наталці весь час забороняє ходити до церкви.

– Жертвуйте свої терпіння, які він вам спричинив, за нього. Боже провидіння і час лікують.

У цей час у палату зайшов Віктор з лікарем. Той крутив головою і незадоволено дивився на Віктора, як на злочинця. Чоловік визнавав свій злочин і боявся, щоб цю справу не передали в прокуратуру. Лікар ще раз глянув на нього строгим поглядом і вийшов з палати. Священик теж хотів залишити палату. Та тут Віктор почав виправдовуватись і всю вину поклав на чарочку і "друзів", які його вгощали, а тепер "шкодує", що так сталось.

– Чому ви так боїтесь Бога і забороняєте їм ходити до церкви? Бог добрий, але справедливий.

Віктор опустив скуйовджену голову, як учень перед вчителем, і не знав, що говорити. Відповіді чекали Наталка і дружина.

– Я дуже провинився перед ними, тому перед вами я прошу в них пробачення і даю слово виправити своє життя.

– Гаразд, приятелю, але ти Бога образив, слід його передовсім перепросити.

– А що маю робити?

– Будь-ласка ходіть за мною! – попросив священик.

За якийсь час вийшли з шпитальної каплички Віктор і священик. Побачивши радісне обличчя свого чоловіка, хвора, забувши за свою недугу, розцілувала його.

– Ти, напевно, посповідався і запричащався?

Відповів Віктор їй через сльози, попросивши пробачення.

– Все гаразд, – відповіла хвора. – Я завжди просила Господа, щоби дав тобі ласку і силу волі посповідатися. Це перша Пасха після нашого вінчання, що всі разом прийняли ми Христа Воскреслого до серця. Подякуймо Богу за цю благодать. Шлях до навернення тернистий.

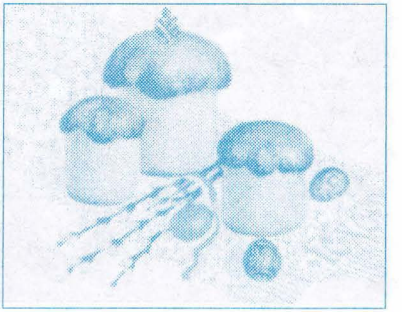

– Отак, без Бога ні до порога, – казала моя покійна мати, – додав Віктор. Не буде моєї ноги більше в цьому кафе. Не куплять мене чаркою ті безбожники вже ніколи.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

ХТО ВОНИ, КАНДИДАТИ У МОНАСТИРІ?

Кожне покликання – випрошене в Бога. І ми, в Крехівському монастирі, щодня благаємо Господа за нові покликання. Просимо всі разом, в каплиці, перед Євхаристійним Ісусом. "Просіть і дасться вам... Кожний бо, хто просить, одержує" (Мт. 7, 7-8). Щороку приходить до нас від сорока і більше кандидатів. Очевидно, їх покликання треба ще перевірити: це доручає св. Церква.

Цього року маємо 25 кандидатів і стільки ж новиків. О, які ж вони різні!

Щодо віку: від 17 до 39.

Щодо освіти: 6 братів мають вищу освіту; 16 – спеціальну середню; 13 - закінчили різні ліцеї (восьмеро з Бучацького); 15 – середню освіту.

Наші кандидати і новики є з різних областей:

з Львівської – 35; з Івано-Франківської – 10; з Тернопільської – 4; з Югославії -1.

З міста – 27 (зі Львова – 8); з села – 23.

Що ж вони роблять в монастирі? Багато дечого! Та про це вже в наступних номерах "Місіонаря".

А тепер розпочинаємо друкувати "Історії покликань" наших кандидатів. Зауваги: 1) ці історії написані в різні роки; 2) вони часом скорочені; 3) мову оригіналу принципово збережено; 4) прізвищ, імен і місцевостей, із відомих причин, не подаємо; 5) деякі з "історій" (не дивуйтесь!) викличуть щиру посмішку. І таке буває...

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
магістр Крехівського новіціяту

Історія покликання №1

"Ще з шкільної парти я мріяв стати священиком, але світським. Готувався вступити до Львівської Духовної семінарії. В той час я познайомився з о.N.ЧСВВ. Спочатку гадки не мав вступати до Чину св. Василія Великого чи до будь-якого Чину взагалі, але згодом, під впливом о.N.ЧСВВ, який став моїм духовним провідником і сповідником, моя думка відносно життя в чернечому стані змінилась. Я більше став цікавитись життям в монастирі, роздумувати над життям в світі і зрозумів: світ не для мене. Моє покликання з кожним днем зростало,

мене тягнула до монастиря все більше і більше якась невидима сила. Безперечно, це Господь кликав мене за собою і я вирішив не нехтувати цим закликом і вступити до Чину св. Василія Великого".

Історія покликання №2

"Я, NN, ще з дитинства мріяв стати священиком або знаменитим артистом. Коли мені було 11-13 років мені казало багато людей, щоби я ішов вчитися на священика. Я їм на то нічого не відповідав. Пізніше мені хтось сказав: "NN, якщо тобі кажуть люди, щоби ти ішов вчитися на священика, то це означає, що до тебе говорить сам Бог через людей". Хто мені ці слова сказав, я не пам'ятаю. Але це, що мені сказали, я це запам'ятав, і рішив піти на священика. Зразу я хотів скінчити училище поварів-кондиторів, а потім піти в монастир. Але так не сталось. Училище я не закінчив, документів не отримав ніяких, хоча вмію варити і дещо випікати. Коли залишив училище, пішов зразу в монастир, який знаходиться в с. Крехів".

Історія покликання №3

"Пані N запропонувала моїй мамі, щоб я закінчив 11 клас при монастирі в місті .... Мене відвезли, там закінчив школу і вирішив піти в монастир".

ЯК СПАЛАХ РАНКОВОЇ ЗІРКИ...

Життя Романа Ковалюка подібне до спалаху яскравої зірки. Зірки спалахують і гаснуть, а пам'ять про Романа живе. Його люблять, шанують, пам'ятають, хоча пройшло вже три роки з часу його смерті. Про цього молодого юнака можна говорити дуже багато. Це непересічна особистість. Він дуже любив Бога, а Господь постійно тримав його у своїй опіці і обдарував багатьма талантами. Талановитий фізик, здібний музикант, спортсмен, фотограф, а ще був великим патріотом України, членом Апостольства молитви, товариства "Містична троянда". Так, це справді була людина глибокої духовності. Його, як здібного науковця направили на стажування у Японію. Там він пропагував українську пісню, рідну мову, наші звичаї. Та його ворогам це не подобалося і 19 лютого 1998 року він загинув, повертаючись увечері з університету.

Третю річницю його загибелі вшанували у Львівському національному університеті ім.І.Франка, де Роман вчився. На вечір пам'яті прийшли не лише друзі, рідні, але й духовенство. Із спогадами про нього виступили о.Антоній Масюк, ЧСВВ, духовний провідник Романа, члени "Містичної троянди" та ін.

Романове життя і смерть не минули безслідно. Він став взірцем для наслідування молоді. Яскравість від спалаху його життя привернула багато молодих людей до Бога, до нашої Церкви.

Уляна ТИМЧУК,
член "Містичної троянди" (церква св.Андрія, Львів)

УКРАЇНСЬКІ МУЧЕНИКИ БУДУТЬ ПРОСЛАВЛЕНІ ЦЕРКВОЮ

Пратулинські мученики, які вже проголошені Папою Іваном Павлом II блаженними

В соборі св.Юра м.Львова нещодавно завершився на єпархіальному рівні процес беатифікації українських мучеників, які загинули мученицькою смертю під час Другої світової війни та в період сталінсько-більшовицького режиму. З нагоди урочистого завершення першого етапу цього процесу у соборі св.Юра відправлено Акафіст до Страстей Христових за участю Преосвященних владик Кир Михаїла Сабриги, ЧНІ з Тернополя, Кир Софрона Мудрого, ЧСВВ та Кир Івана Семедія із Закарпаття. Ми попросили поділитися думками щодо проведення процесу беатифікації новітніх мучеників нашої Церкви консультора Головної управи Василіянського Чину в Римі о.Матея Гавриліва.

– Високопреподобний отче Матею, розкажіть будь-ласка, як проводилися дослідження матеріалів з підготовки до беатифікації новітніх українських мучеників?

– Слово "мученик" в перекладі з грецької означає "свідок". Отже, мученики – це ті, які свідчать про Христа. Мучеництво є найвищим доказом любові до нашого Спасителя Ісуса Христа, до Церкви. На єпархіальному рівні вже підготовлено матеріали на 27 кандидатів до беатифікації. Серед них є єпископи, священики, монахині, миряни. Сподіваємося, що вони будуть одними з перших українських мучеників Греко-Католицької Церкви, яких Святійший Отець Іван Павло II проголосить блаженними під час приїзду в Україну. Як відомо, процес підготування кандидатів до беатифікації довготривалий (5-10 років). В даному випадку збір матеріалів проведено в стислі терміни – протягом кількох місяців завдяки наполегливій праці священиків, монахинь. Всього було задіяно біля 20 осіб. Значну допомогу у підготовці матеріалів до беатифікації надав монсеньйор Роберт Сарно, спеціаліст у справах приготування беатифікаційних процесів з Риму. Ще перед тим роботу проводило постуляційне бюро у Львові, яким керував о.Віталій Дуткевич, ЧСВВ.

– Які категорії осіб можуть бути кандидатами до беатифікації?

– Серед кандидатів мучеництва є три категорії людей, зокрема вбиті безпосередньо, ті, які загинули насильницькою, прискореною смертю в тюрмах, концтаборах, таборах примусової праці, в'язницях, а також ті особи, які перебували в таборах, що призвело до погіршення стану здоров'я, а то й смерті.

– Наявність яких матеріалів необхідна для того, щоб зарахувати людину кандидатом беатифікаційного процесу?

– Передовсім необхідно мати факт мучеництва за святу віру і Католицьку Церкву; необхідна тверда постанова прийняти таку смерть; свідчення людини, яка зробила це через ненависть до Католицької Церкви.

– Якою буде подальша праця щодо беатифікації українських мучеників?

– Зібрані матеріали на кандидатів мучеництва передано до Риму, де буде проходити другий етап процесу. Його вестимуть працівники Конгрегації у справах святих.

– Отче Матею, скажіть, будь-ласка, чи можна буде будувати на їх честь каплиці чи храми?

– Після того, коли Святійший Отець Іван Павло II проголосить їх блаженними, на їх честь буде укладено тексти літургічного почитання. Життєпис впишуть у книгу слави святих, на їхню честь споруджуватимуть храми чи каплиці. Тоді вірні через їхні молитви і заступництво зможуть випросити в Бога щедрі ласки для себе і своїх родин, можливо будуть записані і перші чуда.

Українські мученики Греко-Католицької Церкви стануть нашими могутніми заступниками в небі і на землі. Молімося за те, щоб у вінок слави були вписані також імена українських мучеників нашої Церкви.

– Щиро дякую за розмову.

Інтерв'ю взяла
Ольга КРАК

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Я, жителька м. Львова Сміх Анастасія, від щирого серця хочу подякувати на сторінках "Місіонаря" Господу Богу за оздоровлення, а св. Юді-Тадею за заступництво.

Слава Ісусу Христу!

Хочу поділитися з вами тим, що після молитви до Божого Милосердя і св. Юди-Тадея мені вдалося скласти іспит у вузі, а це мені видавалося дуже складним.

Наталя, м. Золочів на Львівщині

СРІБНІ ЮВІЛЕЇ СВЯЩЕНСТВА

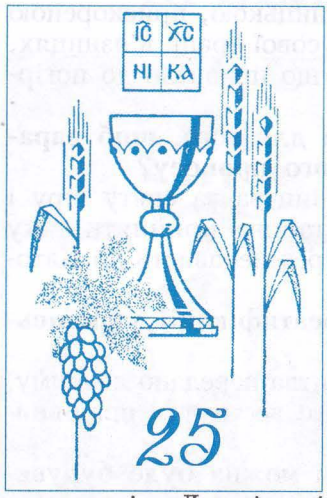

Цього місяця два єромонахи Василіянського Чину в Україні - о.Методій Скраль і о.Іполит Пехунь - відзначають 25-ліття священства.

Отець Методій Михайло Скраль народився 4 грудня 1933 року у с.Ільниця Іршавського району Закарпатської області. У сім'ї він був найстаршим сином з шести дітей. У рідному селі здобув неповну середню освіту. У 1960-1963 рр. навчався у будівельному технікумі і опанував усі спеціальності з будівництва. У той же час розпочав кандидатуру і новіціят у Василіянському Чині під час підпілля під проводом о.Макарія Греня, ЧСВВ. Бр.Методій зазнав переслідувань з боку влади. У червні 1963 року він був заарештований після фотографування похорону греко-католицького священика Хмельовського. Після обшуку у квартирі у Львові сидів під слідством, у часі якого йому пропонували спокусливі пропозиції щодо переходу до Російської православної Церкви. Суд виніс вирок – три роки увязнення за "незаконне виготовлення предметів релігійного культу". У 1966 році бр.Методій був звільнений, але тюремні роки позначилися на втраті здоров'я. Перші обіти він склав 14 січня 1967 року у Львові, професію довічних обітів 3 січня 1970 року теж у Львові. Навчався підпільно в отців Василіян, висвячений на священика 13 квітня 1976 року у смт.Брюховичах неподалік Львова владикою Софроном Дмитерком, ЧСВВ. Обслуговував таємно вірних по всій Львівщині та у деяких інших областях України. З 1989 по 1991 рр., після виходу з підпілля, душпастирював у василіянському монастирі у Золочеві на Львівщині, а 1992 року у с.Краснопуща на Тернопільшині. З 1993 по 1996 рр. служив у с.Боронява на Закарпатті, з 1996 по 1998 рік у Золочеві. З тих пір аж до нині є управителем василіянської резиденції і храму у Краснопущі, де є чудотворна ікона Пресвятої Богородиці Іверської. Багато часу о.Методій Скраль, ЧСВВ присвячує молитві над хворими людьми з усіх-усюд. Трапляється так, що в окремих випадках люди оздоровлюються після його молитов.

Отець Іполит Іван Пехунь народився 6 липня 1918 року в с. Стара Сіль – Старосамбірського р-ну на Львівщині. Вступив до Василіянського Чину 1 травня 1939 року. Наступила війна, та й повоєннє лихоліття не дали йому можливості бути у Чині, але він до нього все таки повернувся після 20 років і 12 лютого 1973 року склав перші монаші обіти. У празник Благовіщення 1976 року склав професію довічних обітів, а тиждень пізніше був висвячений разом з о.Методієм Скралем, ЧСВВ єпископом Софроном Дмитерком, ЧСВВ. Служив в Лаврові, Добромилі та навколишніх селах Старосамбірського району довгі роки. З минулого року з підірваним здоров'ям проживає у Гошівському монастирі.

Редакція "Місіонаря" зичить обом ювілярам многих та благих літ!

"УМЕРТИ ЗА ХРИСТА – ЗНАЧИТЬ ВІЧНО ЖИТИ"

(До 90-річчя з дня народження Слуги Божого єпископа Теодора Ромжі)

Єпископ Теодор Ромжа

У вступному слові до книги "Ісповідництво і мученича смерть єпископа Теодора Ромжі", яку в 1999 році видано в Ужгороді Мукачівською греко-католицькою єпархією, єпископ-ординарій Іоанн Семедій пише: "Святійший Отець Іван Павло II постійно звертає увагу на справу беатифікації єпископа Теодора Ромжі, називаючи його "великим мучеником". Духовенство й вірники нашої єпархії вже кілька років і в Службах Божих не перестають підносити до Господа Бога молитви за "прославлення славою Святих доброго й неустрашимого пастиря свого стада – єпископа Мукачівської єпархії Теодора, а молилися за це і в часи підпілля. Маємо всі підстави надіятися, що не є далеким час, коли Слуга Божий єпископ Теодор Ромжа Церквою буде визнаний блаженним."

Теодор-Юрій Ромжа народився 14 квітня 1911 року. Він був дев'ятою дитиною в сім'ї залізничного службовця. Після початкової школи в селищі Великий Бичків на Рахівщині на відмінно закінчує Хустську державну гімназію. Його намовляли вчитися на інженера або офіцера, проте юнак відчув священиче покликання. Особливо приваблювала його місійна праця. У 1930 році з благословення єпископа Петра Ґебея Теодор починає студії в Римі. Спочатку в колегії Германікум-Гунгарікум, далі в Папському Григоріанському Університеті та в Колегії Руссікум. Там знайомиться з росіянами-католиками, які приходили до церкви св. Антонія. Якраз тоді в Руссікумі утворилось Братство "Апостолат молитви", члени якого молилися за навернення Росії, щоби Спаситель простив злочини войовничих безбожників. Згодом багато його приятелів, які як місіонери подалися до Росії, стали мучениками й ісповідниками віри в сталінських концтаборах. Іерейські свячення Теодору Ромжі 25 грудня 1936 року уділив єпископ Олександр Євреїнов, росіянин, який згодом став керівником Папського Інформаційного Бюро при Державному Секретаріаті Ватикану. Першу свою Службу Божу новоєрей відправив у Базиліці св. Павла.

Після завершення навчання в Папському Східному Інституті Теодор Ромжа збирався захистити докторат, але у липні 1937 року йому довелося повернутися додому, де його призвали до військової служби в чехословацькій армії й скерували до Празького училища військових священиків – майбутніх офіцерів запасу. Закарпаття тоді входило до складу Чехословаччини.

Навесні 1938 року звільнений з війська отець Теодор Ромжа стає парохом у гірських селах Березово і Нижній Бистрий Хустського району. Велосипедом доїжджає ще до двох сіл, де бракує душпастирів. Бажання продовжити науку у Римі не здійснилося, бо Закарпаття, а відповідно й Мукачівська єпархія були поділені між двома державами – Чехословаччиною і Угорщиною. Паспорт для виїзду за кордон став недійсним.

Наприкінці літа 1939 року єпископ-ординарій Олександр Стойка призначив його духівником і професором Ужгородської духовної семінарії. Початок Другої світової війни й окупація Червоною армією сусідньої Галичини викликали тривожні передчуття, якими отець Теодор поділився з ректором Руссікуму: "Як Ви дивитесь на близькість радянського кордону? Адже ж він, здається, лише на 60 км від Ужгороду. Тут говорять усяке. Але нехай буде, що буде! Адже моя ціль – апостольська праця серед них (росіян). Нікуди тікати не буду, якщо... і що за біда, як вб'ють: **"Умерти за Христа – значить вічно жити".**

Незважаючи на воєнне лихоліття, о. Теодор активно береться за підготовку священичих кадрів для Закарпаття. Після смерті мукачівського ординарія Апостольський престол іменує його єпископом-помічником. Хіротонія відбулася 24 вересня 1944 року. А через місяць радянські війська зайняли Ужгород й відразу почалася нагінка греко-католицького духовенства. На той час наймолодший єпископ в Католицькій Церкві Теодор очолює Мукачівську єпархію і стає в обороні ввіреної йому пастви. Під прикриттям військових частин православні починають насильно відбирати греко-католицькі церкви, парафіяльні будинки. Заарештовано перших 11 священиків. Намагання єпископа захистити єпархію від насильства преса нових органів радянської влади трактує як ознаки співпраці. З приєднанням Закарпаття до Радянської України розпочинається нова хвиля агітації проти Ватикану. Єпископ Теодор Ромжа докладає всіх зусиль, аби священики не зламалися і не стали зрадниками своєї віри, він готує їх до нелегких душпастирських обов'язків попереду.

Попри всі намагання молодого єпископа Ромжу важко було звинуватити в співпраці з фашистами. Репресивний режим шукав інші методи тиску і заляку-вання. Марними виявилися намагання і погрози, аби схилити його до переходу в православ'я і підпорядкування Московському патріархату. "Краще смерть і всі її муки, чим зрада правдивої Христової Святої Церкви", – відповів владика.

Посилювалися арешти і судові процеси над греко-католицькими священиками. Проте, незважаючи на небезпеку і стеження за ним НКВС, єпископ здійснює архіпастирські поїздки по містах і селах Закарпаття. Так, зустрітися на відпусті з владикою у Боронявському василіянському монастирі прийшло майже 20 тисяч вірників. На свято Успення Богородиці 28 серпня 1946 року 50 тисяч вірників вітали єпископа Теодора на Чернечій горі в Мукачівському василіянському монастирі, який невдовзі відібрали у греко-католиків і передали православним. У своїх проповідях Кир Теодор сміливо виступав проти безправ'я, зради і закликав паству бути вірними Апостольській столиці.

(Далі буде)

Підготував Кость ЧАВАГА
за матеріалами Мукачівської єпархії УГКЦ

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

ЛИСТ

Праведній
Йосафаті Гордашевській, СНДМ

Ти в Жужелі розквітла не сама...
Душа тут Єремії... слід Кирила...
Тобі пишу, коли душа безсила,
Бо ти в любові. Сестро, не німа.

На Вія Кассія – я знаю – недарма
Тебе рука Господня поселила.
І в Римі ти премногих підкорила;
Було вже чудо, та знайшовсь "Тома".

В молитві, в праці – все життя з хрестом.
Твоїх терпінь торкаюся чолом,
Щоб не схилитись перед супостатом.

І ще з одним звертаюся листом:
В розмові з любим Господом Христом
Назви мене своїм молодшим братом.

* * *

ВЕЛИКДЕНЬ СВІТЛИЙ

Великдень світлий, довгожданна Пасха...
Господня Правда встала в повен зріст.
Відновлений Христом до неба міст,
На учнів сходить животворна ласка.

У їх руках святої влади частка:
Палити гріх, іти до сіл і міст.
Учитель з нами – відложімо піст!
З парсун злорадних опадає маска.

Ти теж воскресла, Київська Державо,
І Церква воскресає величаво –
Надгробний камінь ангел відвалив.

Святої віри забуяв приплив,
Народ до свого берега приплив,
Щоб далі йти із Богом нелукаво.

СЛЬОЗА ПОКУТИ

Одного вечора бабуся поділилася з нами легендою, яку вона чула, коли була ще маленькою дівчинкою.

Бог сказав одному з Ангелів:

—Злинь на землю і принеси мені найцінніщу річ на світі.

Після кількох років марного шукання Ангел потрапив на велике побоїще і зауважив воїна, що помирав від важких ран, одержаних в бою, при обороні своєї батьківщини. Ангел обережно взяв краплину крові, приніс її перед престол Бога і сказав:

—Господи Боже, напевно це і є найцінніше на землі! Бог промовив до нього:

—Справді, Ангеле, це, на мій погляд, цінна річ, але не найцінніша у всьому світі.

Ангел змушений був повернутись на землю. Після численних років мандрівки він натрапив на шпиталь, де медсестра вмирала від страшної недуги, якою вона заразилась опікуючись хворими. Коли останній подих злинув з її грудей, ангел схопив Його і поніс перед трон найвищого судді, промовивши:

— Ось, Господи Боже, це, напевно, найцінніше на світі. Бог посміхнувся до Ангела і сказав:

— Насправді, Ангеле, жертва за інших є дуже цінною в моїх очах, однак це ще не є найцінніше на світі.

Ангел повернувся на землю, і знову подався у мандри. Після довгих років блукань його увагу привернув чоловік з лихим поглядом, який їхав темним лісом, прямуючи до хатини свого ворога, якого він хотів убити. Наблизившись до хатини, він помітив світло у вікнах.

Злочинець підійшов ближче і глянув крізь віконце. Там він побачив, як мати, вкладаючи спати свого сина, вчила його молитися та дякувати Богові за всі його благодаті. Коли лихий чоловік побачив цю картину, він забув для чого він прибув сюди. Йому пригадалося власне дитинство - як мати клала його в ліжко і навчала молитися Богові. Закам'янілe серце людини розм'якло, а з очей по щоках покотилися сльози.

Ангел миттю схопив сльозу і полинув з нею до Бога:

—Дорогий Владико, це, напевно, найцінніше на всій землі — сльоза покути. Господь прояснів, і промовив йому у відповідь:

—*Справді, Ангеле, ти приніс мені найцінніше у світі — сльозу покути, яка відкриває браму Небесного Царства.*

(Із збірки оповідань "У бабусі на колінах". Львів: Катехитична комісія Львівської Архиєпархії, 2000).

ПАМЯТІ о.МАКАРІЯ МИХАЙЛА ҐРЕНЯ,ЧСВВ

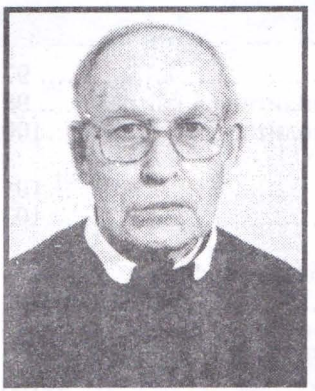

22 березня цього року у Крехівському монастиріЧСВВ відійшов до вічності на 93 році життя, 76-ому році монашого і 67-му році священичого життя о.Макарій Михайло Ґрень – єромонах ВасиліянськогоЧину та ісповідник віри XX ст.

Він народився 1 квітня 1908 року у мальовничому куточку Крехова - присілку Запасіки у побожній і багатодітній сімї Пущинських. Вже у дитячі роки він приходив до Крехівської монастирської церкви, прославляв Господа, брав участь у величавих відпустах. Монаше життя було йому знайоме не з книжок, а зі щоденного життя. Михайло спілкувався з ченцями і так його у серці зростало бажання обрати їхню дорогу. Спершу навчався у Бучацькому місійному Інституті, де пройшов гімназійний курс, а у 1925 році вступив у Крехівський новіціят. Магістром тоді був о.Миколай Лиско. 1 травня 1927 року бр.Макарій склав перші обіти, а згодом навчався у Лаврові, де завершив гімназійну програму. З 1929 по 1930 рік там же вивчав риторику, з 1930 по 1932 - філософію у Добромилі, а з 1932 по 1935 - теологію у Кристинополі. Врочисту професію довічних обітів склав у 1933 році. Дияконські і священичі свячення отримав 26 серпня 1934 року у рідному Крехові з рук Преосвященного Кир Йосафата Кочиловського, єпископа-ординарія Перемишльського. Після богословських студій працював професором грецької і латинської мов у Бучачі, провадив Апостольство молитви, Марійську дружину. У 1939 році місійний Інститут закрили і о.Макарій переїхав до Івано-Франківська, де обслуговував ще вірних навколишніх сіл. Під час війни був ігуменом у Гошівському монастирі та душпастирював в околицях. У 1950 році після облави на Ясній Горі у Гошеві ігумена заарештували кадебісти. У Івано-Франківську його засудили на 25 років ув'язнення. Протягом шести років у тюрмах Караганди він пізнав усю гіркоту заслання, але молитва і віра допомогли не зламатися. У 1956 році за Хрущова о.Макарій був звільнений через перегляд справи несправедливо засуджених нібито за політику. Після повернення на рідну землю цей ревний єромонах підпільно працював як священик по цілій Галичині. Він провадив також сестер Пресвятої Родини, навчав молодих ченців і при цьому зазнавав покарань та переслідувань з боку влади. У часи легалізації УГКЦ, після 40-річного вигнання о.Макарій повернувся до Гошева і став першим ігуменом після відновлення тут монашого життя. Він став для ченців прикладом посвяти Богові, подбав про ремонт обителі. З 1993 року о.Макарія перевели до Святоонуфріївського монастиря у Львові, згодом до Жовківської обителі отців Василіян. Тут відправляв у каплиці св.Літургії, уділяв св.Тайни для хлопців, які навчалися при монастирі. Його пізнавали як терпеливого і добродушного монаха. У 1998 році він був нагороджений поряд з іншими священиками УГКЦ грамотою Святійшого Отця "За особливі заслуги і вірність Богові та Церкві". Останні кілька років прожив у Крехівському монастирі.

Вічна йому пам'ять.

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор *Ольга Крак*
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка *Ольги Кузьмич*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 27.03.2001
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 199

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2001.

ЗМІСТ

Слово редактора 97
Намір Апостольства молитви на квітень 98
Намір Апостольства молитви на травень 100
К'яра Любіх
"Слово життя" 101
Благовіщення 103
Ігор Скленар
Життєва дорога і духовне служіння Папи Івана Павла II 104
Тверезість – наша перспектива 106
бр. Іриней Пелих, ЧСВВ
У селі Черче на місіях 108
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Реколекції для семінаристів 109
Великопосні реколекції для народу, які провели отці Василіяни в Україні 109
Ігор Скленар
Хресний хід у Львові 81
Вісті з Казахстану 111
Андрій Бідюк
Духовна радість у Колоденцях 111
Катерина Цар
Апостольство молитви у Золочеві 112
На чужині вітер віє 113
Нова управа у сестер Катехиток св.Анни ... 114
о. Мелетій Батіг,ЧСВВ
Тернистий шлях до навернення 115
о. Василь Мендрунь,ЧСВВ
Хто вони, кандидати у монастирі? 118
Уляна Тимчук
Як спалах ранкової зірки... 119
Ольга Крак
Українські мученики будуть прославлені церквою 120
Срібні ювілеї священства 122
Кость Чавага
"Умерти за Христа – значить вічно жити ... 123
Поетична сторінка 125
Сльоза покути 126
Пам'яті о. Макарія Михайла Ґреня, ЧСВВ .. 127

На обкладинці: Василіянська церква у с.Підгірцях на Львівщині

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД “ПИСАНКА”

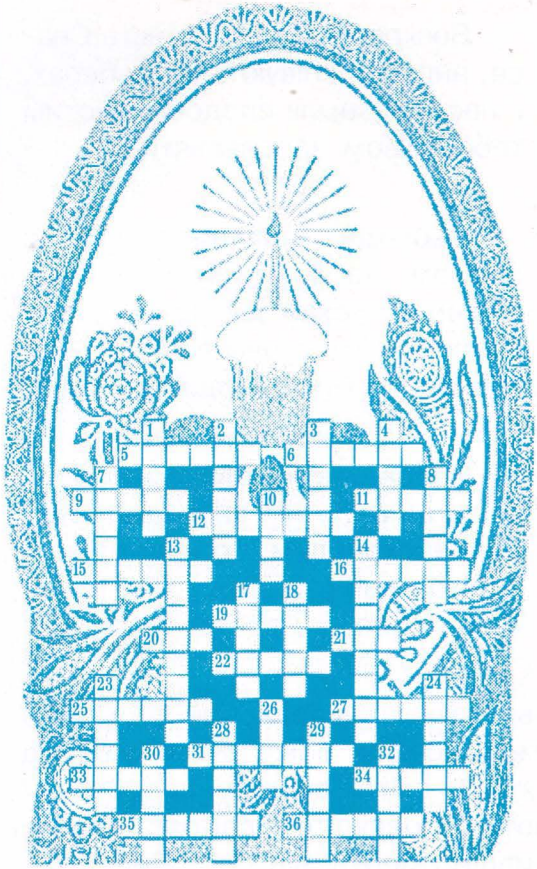

(замість трьох крапок вставте слово)

По горизонталі: 5. Син царя Соломона, перший юдейський цар. 6. Тоді сказав їм: “...у мене на душі - аж до смерти! Зостаньтеся тут і чувайте зо мною” *(З Євангелія)*. 9. “Прийшла Марія Магдалина та інша ... навідатися до гробу” *(З Євангелія)*. 11. Святкове зібрання визначних священиків під проводом єпископа для спільного вирішення важливих церковних питань. 12. “Христос воскрес! ... з неба ся являє”. 15. Пісня на честь святого чи празника, що передає короткий зміст свята. 16. Один з євангелистів. 19. Сан священика. 20. “Христос воскрес, вже близько...” *(З воскресної пісні)*. 21. “Жінки до гроба ввійшли, де лежав безсмертний ... .” *(Пісня воскресна)*. 22. Прийде свята життя..., воскресний день, святий для нас: Христос воскрес” *(Із пісні)*. 25. “... відкочено від гробниці” *(З Євангелія)*. 27. Чотиригранний стіл, що стоїть посередині храму. 31. Воскресне привітання: “... Воскрес!” 33. Перший єпископ Риму, святий ... . 34. Бог дав ... всій родині *(З пісні)*. 35. Чемність, добрі манери. 36. ... - символ світла.

По вертикалі: 1. ... Київська. 2. Первісна назва Палестини в Старому Завіті. 3. Останні речі: *1.* ... . *2.* Суд Божий. *3.* Небо. *4.* Пекло. 4. “Якже настав вечір, прийшов заможний чоловік з Ариматеї, на ім’я ..., що й сам став учнем Ісуса” *(З Євангелія)*. 7. Ім’я Бога (в значенні Господь військ або сил небесних). 8. “До церкви йде гурток людей, Христові честь несе й ...” *(Із пісні)*. 10. Божі чесноти: ..., надія, любов. 13. Свята тайна. 14. Марія ..., якій з’явився Ісус після воскресіння. 17. “І привели його на місце Голгофту, що значить ... – місце”. 18. Подружжя – сьома свята ... . 23. Багатий митар в Єрихоні. 24. ... за гріхи. 26. Стриманість від м’яса, злих звичок, гріховних пристрастей і т.д. 28. Ісая – найбільший ... Ізраїля. 29. Місто на Львівщині, де знаходиться друкарня видавництва отців Василіян “Місіонер”. 30. Хліб, який освячується священиком у день Пасхи, а роздається вірним у Томину неділю. 32. Сир, ковбаска, шинка, ... – свячене.

Підготувала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на кросворд “Шевченківський”, вміщений у ч.3 за 2001 рік:
По горизонталі: 5. “Пророк”. 6. “Швачка”. 9. Весна. 10. Садок. 11. Лисенко. 14. Вовчок. 15. “Варнак”. 18. Мейтус. 19. Скорик. 23. Хотінок. 25. Марія. 26. Пісня. 27. Оксана. 28. “Сліпий”. **По вертикалі:** 1. Коверка. 2. Ярина. 3. Войнич. 4. Актау. 7. Нестор. 8. “Кобзар”. 12. Бондарчук. 13. Наливайко. 16. Пейзаж. 17. Дитина. 20. Моринці. 21. “Тополя”. 22. Ріпка. 24. Тікич.

Пасхальна Утреня

Воскресіння твоє, Христе Спасе, ангели оспівують на небесах, і нас на землі сподоби чистим тебе співом прославляти.

* * *

Сьогодні все наповнилося світлом: небо, земля і глибини підземні. Нехай же празнує вся вселенна Христове воскресіння, – в якому ми утверджуємось!

* * *

Вчора нас поховано з тобою, Христе; встаємо сьогодні з тобою воскреслим, бо вчора нас з тобою розп'ято. Тож і нас прослав, Спасе, у царстві своїм.

* * *

Перед світанком, знайшовши камінь відвалений від гробу, ті, що були з Марією, від ангела почули: Чому шукаєте серед мертвих, як людину, того, хто в світлі вічному перебуває? Погляньте на похоронні полотна, поспішіте і світові звістіть, що воскрес Господь, умертвивши смерть, він бо – Син Бога, що спасає людський рід.

* * *

Приступім зі свічками до Христа, що виходить із гробу, немов ідучи назустріч женихові, і радісно з усіма прославляймо Пасху Божу, спасительну.

* * *

Тебе-Сонце, що поперед сонця зайшло колись у гріб, рано-вранці, як дня шукали жінки мироносиці й одна до одної кликали: О другині, прийдіте, пахощами намастимо тіло живоносне і поховане, що лежить у гробі, – тіло того, що воскресив упалого Адама! Ідім, поспішімся, як мудреці, і принесім миро в дарі обвитому не пеленами, а плащаницею, і заплачмо та закличмо: "О Владико, устань! Впалим подаєш воскресіння".

(З «Молитвослова», Рим-Торонто, 1990)